

Sygn. akt IV K 29/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział IV Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Lach

Protokolant: B. K.

przy udziale Prokuratora – Wandy Ostrowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16 maja 2018 r. i 25 lipca 2018 r.

sprawy o wyrok łączny wobec

M. P. (P.), syna L. i E. z domu P.,

urodzonego (...)r. w P.,

skazanego prawomocnym wyrokiem:

I. Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt **III K 416/14** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 10 stycznia 2013 r. do dnia 1 marca 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 zł, orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz zasądzone koszty sądowe;

kara grzywny została wykonana w dniu 24 marca 2015 r.;

środek karny obowiązku naprawienia szkody został wykonany w dniu 20 marca 2015 r.;

II. Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt **IV K 134/16**, za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od kwietnia 2015 r. do stycznia 2016 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego na okres 10 lat oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzone koszty sądowe;

orzeczona kara została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 17 września 2017 r. godz. 8.55 do dnia 16 września 2020 r. godz. 8.55;

III. Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 lipca 2017 r. sygn. akt **IX K 293/17**, który został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 listopada 2017 r. sygn. akt VI Ka 796/17, za przestępstwo z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od października 2014 r. do czerwca 2016 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono środki karne w postaci: podania wyroku do publicznej wiadomości i zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego na okres 5 lat, oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzone koszty sądowe;

orzeczona kara została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 16 września 2020 r. godz. 8.55 do dnia 16 września 2021 r. godz. 8.55;

o r z e k a

1. na mocy art. 85§1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach: II (sygn. akt IV K 134/16) i III (sygn. akt IX K 293/17) części wstępnej wyroku

i wymierza skazanemu M. P. karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. sentencji kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres dotychczas wykonanej kary w sprawie o sygn. akt IV K 134/16 od dnia 17 września 2017 r. godz. 8.55 do dnia 30 lipca 2018 r.;

3. na mocy art. 90§2 k.k. w zw. z art. 85§1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy środki karne w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego, orzeczone wyrokami opisanymi w punktach: II (sygn. akt IV K 134/16) i III (sygn. akt IX K 293/17) części wstępnej wyroku

i wymierza skazanemu M. P. powyższy środek karny na okres 13 (trzynastu) lat;

4. na mocy art. 63§3 k.k. w zw. z art. 43§2 i §2a k.k. na poczet orzeczonego w punkcie 3. sentencji środka karnego zalicza okres jego rzeczywistego stosowania od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia 17 września 2017 r.;

5. na zasadzie art. 576§1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania;

6. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie I (sygn. akt III K 416/14) części wstępnej wyroku;

7. na zasadzie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 29/18

UZASADNIENIE

Do tut. Sądu wpłynęło pismo z Aresztu Śledczego w G. z prośbą o weryfikację, czy w stosunku do skazanego M. P. istnieją warunki do wydania wyroku łącznego.

Postępowanie o wyrok łączny zostało wszczęte z urzędu. Sąd Okręgowy w G. ustalił, iż M. P. został skazany wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt **III K 416/14** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 10 stycznia 2013 r. do dnia 1 marca 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 zł, orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz zasądzono koszty sądowe;

kara grzywny została wykonana w dniu 24 marca 2015 r.;

środek karny obowiązkowy naprawienia szkody został wykonany w dniu 20 marca 2015 r.;

II. Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt **IV K 134/16**, za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od kwietnia 2015 r. do stycznia 2016 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego na okres 10 lat oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzono koszty sądowe;

orzeczona kara została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 17 września 2017 r. godz. 8.55 do dnia 16 września 2020 r. godz. 8.55;

III. Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 lipca 2017 r. sygn. akt **IX K 293/17**, który został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 listopada 2017 r. sygn. akt VI Ka 796/17, za przestępstwo z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od października 2014 r. do czerwca 2016 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono środki karne w postaci: podania wyroku do publicznej wiadomości i zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego na okres 5 lat, oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzone koszty sądowe;

orzeczona kara została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 16 września 2020 r. godz. 8.55 do dnia 16 września 2021 r. godz. 8.55.

W opinii z Aresztu Śledczego w G. z dnia 15 lutego 2018 r. wskazano, że karę pozbawienia wolności skazany odbywa w systemie programowego oddziaływania. Jego zachowanie było pozytywne (odnotowano przyznanie skazanemu dwóch nagród), do momentu wystąpienia incydentu, w dniu 21 stycznia 2018 r., polegającego na zaczepieniu innego osadzonego roznoszącego posiłki. Zdaniem sporządzającego opinię, M. P. posiada problemy z przestrzeganiem zasad i postanowień porządku wewnętrznego jednostki. Koniecznym pozostaje odbywanie przez niego kary w jednostce penitencjarnej o wzmożonej dyscyplinie, typu zamkniętego. W tej samej opinii zaznaczono, że wobec przełożonych skazany zachowuje się kulturalnie, regulaminowo i jest zdyscyplinowany. Względem innych współosadzonych zazwyczaj funkcjonował bezkonfliktowo. Nie przejawia zachowań agresywnych i autoagresywnych. Środków przymusu bezpośredniego nie stosowano. Skazany nie należy do podkultury osób grypsujących. Pracy na terenie jednostki penitencjarnej nie wykonuje. Uczestniczy w zajęciach kulturalno - oświatowych (uczestniczył m.in. w konkursie zatytułowanym „Z kart historii”). Utrzymuje kontakt z najbliższą rodziną w ramach widzeń w areszcie.

Ostatecznie prognoza penitencjarna skazanego została określona jako negatywna.

Sąd Okręgowy w G. ustalił, że w trakcie postępowania o wydanie wyroku łącznego w niniejszej sprawie (sygn. akt IV K 29/18), w stosunku do skazanego toczy się postępowanie przed Sądem Rejonowym w G. (sygn. akt III K 853/17; kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 26 września 2018 r.) oraz postępowanie przed Sądem Rejonowym - W. we W. (sygn. akt V K 467/17; w sprawie wydano nieprawomocny wyrok od którego wniesiono apelację).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia M. P. oraz oświadczenia obrońcy - k. 37v, k. 48; wnioski z Aresztu Śledczego w G. wraz z załącznikami - k. 3-6; opinię o skazanym wraz z aktualnym obliczeniem kary i informacją o pobytach i orzeczeniach - k. 4-5, 11-14; karta karna - k. 8-10; odpisy orzeczeń: Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt IX K 293/17 - k. 19-20; Sądu Okręgowego w G. o sygn. akt IV K 134/16 - k. 7; Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt III K 416/14 - k. 22; akta sprawy Sądu Rejonowego w G. sygn. akt III K 416/14, akta sprawy Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt IX K 293/17; akta sprawy Sądu Okręgowego w G. o sygn. akt IV K 134/16; zapisek urzędowy w India 19 lipca 2018 r.

Sąd uznał wskazane źródła dowodowe - w znakomitej większości o charakterze dokumentarnym - za dostateczne dla zbadania, czy w niniejszej sprawie wystąpiły warunki do wydania wyroku łącznego oraz dla oceny ogółu warunków i przysmotów osobistych skazanego istotnych w kwestii wymiaru kary łącznej. Nie budzą one wątpliwości Sądu, nie kwestionowały ich wiarygodności także strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) przepisów znowelizowanego art. 85 §1 k.k. nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wskazać należy, iż ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., a wobec skazanego M. P. (P.)

dwa ostatnie wyroki (wedle porządku chronologicznego) - Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2017 r. o sygn. akt IV K 134/16 oraz wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 lipca 2017 r. o sygn. akt IX K 293/17 - uprawomocniły się po dniu 1 lipca 2015 r., a zatem po dniu wejścia w życie w/w ustawy. W związku z powyższym, zastosowanie znajdzie treść przepisów art. 85 k.k. po nowelizacji, chyba, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla skazanego (reguła wyrażona w art. 4§1 k.k.). Na gruncie powszechnie przyjętej wykładni uznaje się bowiem, że orzekaniem w rozumieniu art. 4§1 k.k. jest także orzekanie o karze łącznej, czy to w wyroku skazującym, czy w wyroku łącznym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II AKa 120/17- Lex, KSAG 2017/3/230-234, OSA 2017/12/20-23; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt II KK 347/16, Lex nr 2284181).

Dokonując oceny obu ustaw - w kontekście sytuacji skazanego M. P. - zdaniem Sądu zastosować należało nowe przepisy, albowiem ustawa obowiązująca poprzednio nie jest dla niego względniejsza. Zastosowanie tzw. „nowych zasad” pozwoli na połączenie wszystkich podlegających wykonaniu - w całości lub w części - kar pozbawienia wolności, środków karnych (jednorodzących) nowym wyrokiem łącznym.

Skoro zatem wyrokowanie w oparciu o przepisy poprzedzające regulacje wprowadzone nowelą prawa karnego, obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 r. nie prowadzi do rezultatów korzystniejszych w zakresie dopuszczalności połączenia kar z poszczególnych wyroków (środków karnych), to zgodnie z art. 4§1 k.k. zastosować należało aktualne brzmienie przepisów dotyczących orzekania o karze łącznej.

Po myśli art. 85§1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa (art. 85§2 k.k.). Niemniej jednak, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu (art. 85§3 k.k.).

Po przeanalizowaniu dat popełnienia czynów przez skazanego, Sąd uznał, iż w jego przypadku sytuacja opisana w §3 cytowanego przepisu nie zachodzi.

Kierując się opisanymi zasadami, węzłem kary łącznej należałoby objąć jedynie te skazania, które podlegają wykonaniu w części lub w całości. Wymogi te spełniają: kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w G. o sygn. akt IV K 134/16 oraz kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt IX K 293/17. Nadto, łączeniu podlegają - na podstawie art. 90§2 k.k. w zw. z art. 85§1 i 2 k.k. - jednorodzące środki karne, które nie zostały wykonane w całości, tj. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego, orzeczone w wyrokach ze spraw o sygn. akt IV K 134/16 oraz o sygn. akt IX K 293/17. W tym miejscu Sąd zauważa, że karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby ze sprawy o sygn. akt III K 416/14 zakwalifikować należy jako karę co do której nie znajdzie zastosowania przepis art. 89 k.k., a przez to jako karę nie podlegającą łączeniu zgodnie z art. 85§2 k.k., albowiem upłynął okres 6 miesięcy od momentu zakończenia okresu próby (okres próby, liczony od dnia prawomocności wyroku, tj. od dnia 8 lipca 2014 r. upłynął w dniu 8 lipca 2017 r.; vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt IV KK 363/16).

Przechodząc do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności (jak również środka karnego orzeczonego obok tej kary), Sąd zauważa, że karę tę miarkował korzystając z art. 86§1 k.k. W oparciu o wskazaną regulację Sąd mógł wymierzyć skazanemu M. P. karę łączną w granicach od najwyższej z kar (jednostkowych lub łącznych) podlegających łączeniu, tj. od 3 lat pozbawienia wolności, do ich sumy tj. kary 4 lat pozbawienia wolności. Zasadę analogiczną Sąd zastosował do środka karnego, co oznacza, że władny był ustalić okres stosowania tego środka (zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym, w tym z zakresu pośrednictwa finansowego, doradztwa finansowego i doradztwa inwestycyjnego) na czas od 10 lat do 15 lat.

Uwzględniając ustawowe granice i przesłanki wymiaru kary łącznej Sąd wymierzył M. P. karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył skazanemu opisany środek karny na okres 13 lat.

Orzekając karę łączną na nowych zasadach, zgodnie z art. 85a k.k. (stosowanym odpowiednio do środków karnych), Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cytowany przepis nie zawiera enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, a z kolei użycie zwrotu „przede wszystkim” pozwala stosować dotychczasowe poglądy doktryny i judykatury, a zatem o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji bądź kumulacji decyduje określenie bliskości popełnienia poszczególnych czynów oraz związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego analizowane czyny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 25/16; Patrycja Kozłowska-Kalisz, W: Kodeks Karny. Komentarz, red. M. Mozgawa, Warszawa 2015, str. 257-258).

Bliższa analiza czynów zabronionych (osądzonych w wyrokach połączonych) prowadzi do wniosku, że są one rozciągnięte na przestrzeni dwóch, dłuższych okresów i krzyżują się ze sobą (czyn ze sprawy o sygn. akt IV K 134/16 został popełniony w okresie od kwietnia 2015 r. do stycznia 2016 r. a czyn ze sprawy o sygn. akt IX K 293/17 został popełniony w okresie od października 2014 r. do czerwca 2016 r.). Połączone czyny inkryminowane naruszają dobra różnych osób (nie zachodzi tożsamość podmiotowa osób pokrzywdzonych). Czyny zabronione godzą zasadniczo w mienie. Skazany M. P. dopuścił się bowiem dwóch, rozciągniętych w czasie oszustw. Dodatkowo jednak, naruszył dobro określone w systematyce k.k. jako „wiarygodność dokumentów”.

Czyny objęte niniejszym wyrokiem łącznym nie cechują się zatem modelowym, ścisłym związkiem podmiotowo-przedmiotowym i temporalnym. Nie sposób przy tym zaprzeczyć, iż przestępcza działalność skazanego w sferze przedmiotowej koncentruje się na mieniu, a uzupełniająco narusza wiarygodność dokumentów. Nadto, przestępstwa łączone w pewnym odcinku czasowym występują jednocześnie.

Wskazane przymioty działalności przestępczej skazanego M. P. skłoniły Sąd do wniosku, że wykluczonym jest zastosowanie w niniejszej sprawie, przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, która polega na wymierzeniu (dopuszczalnej) kary najniższej. Absorpcję bowiem stosuje się dla tych zbiegów przestępstw, które cechuje bliski związek podmiotowo-przedmiotowy oraz temporalny (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 346/12, Lex nr 1277751). Z drugiej strony, nie wystąpiły warunki do zastosowania reguły kumulacji, polegającej na wymierzeniu kary w wymiarze stanowiącym sumę kar łączonych. Skazany M. P. nie jest bowiem przestępcą, którego ocenić można by jako nierokującego w zupełności powrotu do społeczeństwa praworządnego. Zdaniem Sądu, najbardziej odpowiednią zasadą miarkowania kary, odpowiadającą realiom niniejszej sprawy jest zasada asperacji, albowiem najpełniej realizuje ona dyrektywy wymiaru kary łącznej zważywszy wskazane realia. Zasada ta zresztą jest priorytetową przy wymiarze kary łącznej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt II AKa 76/18, Lex nr 2490231). Daje ona Sądowi możliwość wypośrodkowania kary, ustalenia jej wymiaru w przedziale pomiędzy najniższą i najwyższą dopuszczalną do orzeczenia karą łączną.

Rozwijając powyższe, Sąd miał na uwadze w pierwszej kolejności treść opinii pochodzącej z Aresztu Śledczego w G., która wskazuje na brak wyraźnie pozytywnego, jak i negatywnego przebiegu odbywania kary pozbawienia wolności przez skazanego M. P.. Z jednej bowiem strony zachowuje się on regulaminowo wobec przełożonych, nie przejawia zachowań agresywnych i wymagających zastosowania środków przymusu bezpośredniego. Nie wchodzi zasadniczo w konflikt z innymi współosadzonymi (wyluczając incydent dotyczący innego współosadzonego roznoszącego posiłki). Z drugiej strony, sporządzający opinię dostrzega potrzebę przesunięcia skazanego do jednostki penitencjarnej typu zamkniętego, o wzmożonej dyscyplinie, a prognoza penitencjarna tego skazanego została określona jako negatywna. Innymi słowy, skazany postępuje w warunkach izolacji więziennej w sposób daleki od wzorcowego. Nota w zakresie regulaminowego zachowania wystawiona skazanemu M. P. odnosi się do określonych odcinków ogółu zachowań skazanego (m.in. stosunku do przełożonych, uczestnictwa w organizowanych przez służby wydarzeniach okolicznościowych odbywających się na terenie jednostki). Nie sposób jej odnieść w pełni do relacji w jakich skazany pozostaje z innymi współosadzonymi. Jest więc postrzegany jako osoba co do zasady postępujący zgodnie z wiążącym

go ogółem norm panujących w Areszcie Śledczym. Jednakże na obecnym etapie wykonywania kary pozbawienia wolności prognoza penitencjarna została określona jako negatywna.

Dalej Sąd miał na uwadze fakt, iż kryminalne zachowania skazanego dotyczyły mienia, co ważkie wyrokiem nieobjętym niniejszym wyrokiem łącznym w/w został skazany również za przestępstwo przeciwko mieniu (sygn. akt III K 416/14). Powyższe świadczy natomiast o pewnej notoryjności przestępnych zachowań skazanego M. P., który zdecydował się naruszyć porządek prawny, co do tego samego dobra chronionego prawem, mianowicie co do mienia. Stwierdzoną notoryjność odnieść należy także do sposobu działania skazanego. Jego działalność w przypadku obu objętych niniejszym wyrokiem łącznym skazań (sygn. akt IX K 293/17, sygn. akt IV K 134/16), polegała na zobowiązaniu się do otwarcia lokat bankowych, czego ostatecznie zaniechał. Z kolei działanie wynikające z wyroku wcześniejszego (sygn. akt III K 416/14, niepołączonego) wprawdzie nie opiera się na tej samej metodzie, przy czym podobnie jak wcześniej związane jest z nakłonieniem pokrzywdzonej do przelania określonych środków na konto bankowe.

Wyżej przywołane względy skłoniły Sąd do ustalenia kary pozbawienia wolności oraz środka karnego w wymiarze zbliżonym do górnego, dopuszczalnego do orzeczenia wymiaru kary łącznej (środka karnego), w oparciu o zasady właściwe wymierzaniu kary łącznej.

Całokształt warunków i przymiotów osobistych skazanego skłonił Sąd do wymierzenia M. P. kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Dokonując bowiem wyważenia wszystkich istotnych dla wymierzenia kary względów Sąd uznał, że przeważają względy negatywne. Skazany nie jest przestępcą „drobnym”, parającym się przestępstwami o stosunkowo niewielki stopniu społecznej szkodliwości. W karcie karnej ma bowiem poważne przestępstwa oszustwa, co poświadczają wysokości kwot niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do jakiego doprowadził osoby pokrzywdzone (kwota 700.000 zł - sygn. akt IV K 134/16; 100.000 zł - sygn. akt IX K 293/17). Jest więc sprawcą, który dopuścił się przestępstw na kwoty wykraczające ponad skalę działalności pospolitego przestępcy. Dlatego też nowa kara łączna (środek karny) musiała oddawać ten nieprzeciętny zakres przestępczej działalności. Niepospolity charakter kryminalnych zachowań wynika również z samej istoty przestępstw oszustwa, jakich dopuścił się skazany M. P.. Czyny te wymagają od sprawcy zastosowania określonych wybiegów, chwytów manipulacyjnych. Skuteczne doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem świadczy o tym, że skazany wspomniane umiejętności opanował i posługuje się nimi na tyle swobodnie, że z powodzeniem wprowadza w błąd i osiąga swój cel. Sprawcy tego rodzaju zdaniem Sądu powinni odbyć należną im karę. Dlatego też kara łączna nie powinna znacząco odbiegać od sumy kar jednostkowych (w niniejszej sprawie 4 lat pozbawienia wolności). Przeciwnie rozumowanie byłoby bowiem równoznaczne z przyzwoleniem na bezprawne, nieetyczne postępowanie, które w razie powielenia spotyka się ze złagodzeniem sumy kar jednostkowych w sposób nadmierny. Takie ukształtowanie kary nie może mieć miejsca. Sąd obowiązany jest w pierwszym rzędzie mieć na uwadze cele wychowawcze i zapobiegawcze kary łącznej (i środków karnych). Cech wychowawczego i zapobiegawczego charakteru nowy wyrok łączny byłby natomiast pozbawiony, w razie wydania w stosunku do osoby powielającej przestępstwo oszustwa kary bezzasadnie zaniżonej. Nadto, rozmijałoby się to z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa. Świadomość ta winna być kształtowana w ten sposób, iż nikt nie pozostaje bezkarny, a kara wymierzona musi zostać wyegzekwowana. Takie kształtowanie świadomości społecznej odpowiada zasadzie prewencji ogólnej, ale też prewencji szczególnej. Wymierzona kara łączna oraz środek karny w takiej a nie innej wysokości stanowi dla samego skazanego jasny komunikat, że naruszanie porządku prawnego zawsze spotyka się z adekwatną reakcją wymiaru sprawiedliwości. Reakcja ta nie ogranicza się jedynie do prowadzenia postępowania karnego i wydania wyroku, ale też konsekwentnej realizacji orzeczonych sankcji.

Orzeczona kara w świetle przytoczonych względów nie może zostać potraktowana jako surowa. Jest karą sprawiedliwą. Uwzględnia bowiem nie tylko negatywne, ale też pozytywne refleksy zachowań skazanego odnotowane w opinii, które legły u podstaw odstąpienia od orzeczenia kary w wymiarze zaproponowanym przez oskarżyciela publicznego, który wnioskował o orzeczenie kary łącznej w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nowa kara bez wątpienia stwarza po stronie samego skazanego sytuację nieporównywalnie korzystniejszą, aniżeli przed wydaniem niniejszego wyroku łącznego. Skazany ma bowiem do odbycia karę oraz do wykonania środków karnych w wymiarze mniejszym aniżeli

suma kar jednostkowych i środków karnych. Dodać jedynie wypada, że ostateczna wysokość orzeczonych sankcji, które podlegają wykonaniu uległa pomniejszeniu, albowiem dokonano stosownych zaliczeń - na zasadzie art. 577 k.p.k. - tj. kary już odbytej w sprawie połączonej (sygn. akt IV K 134/16) oraz środków karnych wykonanych - na zasadzie art. 63§3 k.k. w zw. z art. 43§2 i §2a k.k.

W tym miejscu Sąd zauważa, iż wniosek skazanego o wstrzymanie się przez ten Sąd z wydaniem wyroku łącznego do momentu wydania innych wyroków, które ewentualnie mogłyby zostać objęte nową karą łączną nie jest wiążący, gdyż brak przepisu, który obligowałby Sąd do wstrzymania biegu postępowania o wydanie wyroku łącznego li tylko z uwagi na inne toczące się sprawy, które wedle twierdzeń strony zmierzają ku końcowi. W razie ponownego skazania będzie bowiem istniała możliwość wydania kolejnego wyroku łącznego, jeżeli zostaną spełnione stosowne warunki.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu na zasadzie art. 576§1 k.p.k.

Na zasadzie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroku opisanego w pkt I części wstępnej wyroku (wyroku Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt III K 416/14) jako, że kara w nim orzeczona nie podlega wykonaniu, o czym nadmieniono wcześniej.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd zwolnił skazanego od ich ponoszenia - na zasadzie art. 624§1 k.p.k. - obciążając nimi Skarb Państwa uznając, że obciążanie kosztami skazanego, w jego obecnej sytuacji byłoby zbyt uciążliwe. Sąd ważył przede wszystkim fakt, że możliwości zarobkowania w warunkach izolacji więziennej są znacznie ograniczone. Wiadomym jest zresztą (z opinii z Aresztu), że skazany aktualnie nie świadczy pracy zarobkowej na terenie Aresztu Śledczego w G..